

**METSÄHALLITUKSEN PÄÄTÖS
MH 1616/2013/05.04.00**

**Metsästystä koskevista aluekohtaisista
kiintiöistä Saamelaisten kotiseutualueella
Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kunnissa sekä
Lapin paliskunnan alueella Sodankylän kunnassa
1.6.2013 - 31.7.2016.**

Annettu Ilmajoella 18.4.2013

Päätös

Metsähallitus on vahvistanut seuraavat aluekohtaiset kiintiöt Metsähallituksen hallinnassa olevien valtion maa- ja vesialueen käyttämisestä metsästykseseen. Tämä päätös kumoaa aiemmin annetun päätöksen nro 1874/540/2010. Vahvistettuja kiintiöitä on noudatettava myönnettäessä lupia tai annettaessa muutoin metsästysoikeuksia.

Metsästystä koskevat pienriistan lupakiintiöt Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kunnissa sekä Lapin paliskunnan alueella Sodankylän kunnassa ajalla 1.6. 2013–31.7.2016:

Sodankylä (Lapin paliskunta)

Ennen ja jälkeen kanalintukauden lupia voimassa yhtä aikaa enintään 130 kpl/vrk. Kanalintujen metsästyksen aikana kanalintujen metsästysoikeuden sisältäviä lupia voimassa yhtä aikaa enintään 70 kpl/vrk ja pienriistalupia ilman kanalintujen metsästysoikeutta enintään 60 kpl/vrk. Maksimissaan lupia voimassa keskimäärin 0,6 lupaa vuorokaudessa / 1000 ha.

Enontekiö, Inari ja Utsjoki

Kanalintujen metsästyksen aikana metsästyspaine enintään 1 metsästysvrk/km². Kuitenkin hyvän kanalintukannan vallitessa metsästyspaine voi olla enintään 1,5 metsästysvrk/km² huomioiden, että yhden päivän keskimääräinen metsästäjä määrä ei saa 10 päivän jaksossa ylittää raja-arvoa 1 metsästäjä / 1500 ha. Alhaisen kanalintukannan vallitessa metsästyspaine voi olla enintään 0,5 metsästysvrk/km².

Edellä määriteltyjen alueellisten kiintiöiden lisäksi voidaan kanalintujen metsästysaikana myydä metsästyslupia muulle pienriistalle enintään 20 % määritellystä aluekohtaisesta lupakiintiöstä.

Ennen ja jälkeen kanalintukauden lupia voi olla voimassa yhtä aikaa enintään:

- 190 kpl/vrk Enontekiöllä
- 420 kpl/vrk Inarissa
- 230 kpl/vrk Utsjoella

Koko alueella:

Ennen vuotuista lupakiintiön mitoitusta sekä ratkaisua metsästysluvalla metsästettävistä riistalajeista on kuultava alueen riistanhoitoyhdistyksiä ja Suomen riistakeskusta.

Hirven ja karhun metsästys

Hirvenmetsästyksen alueluvat metsästyslain 8 § alueella ratkaistaan paikallisten olosuhteiden, turvallisuusnäkökohtien ja riistanhoitoyhdistysten kanssa vuosittain käytävien neuvotteluiden perusteella. Mikäli samalla lupa-alueella metsästää useampi kuin yksi seurue, alueella on pääsääntöisesti oltava minimissään 80–160 hehtaaria/ampuja. Tarkoituksenmukaisten metsästysjärjestelyiden mahdollistamiseksi voidaan tarvittaessa käyttää alemmaa minimiarvoa. Useamman hirvialueluvan myöntämiseksi samalle alueelle tulee olla vähintään 1000 ha metsästysalaa/seurue.

Karhun metsästyksen enimmäiskiintiö 1 lupa/1500 ha.

Perustelut

Metsähallitus tarjoaa metsästysmahdollisuuksia valtion mailla. Mikäli lupia ei riitä kaikille, niitä tarjotaan ensisijaisesti niille kansalaisille, joilla ei ole muutoin kohtuullisia mahdollisuuksia metsästykseseen (metsästyslaki 45 § ja 46 §). Näitä mahdollisuuksia on jaettava kuitenkin siten, että saamelaisen kulttuurin harjoittamisen oikeudet tulevat huomioiduksi (Laki saamelaiskäräjistä, Laki Metsähallituksesta 4 §) ja metsästyslain 8 §:n mukainen kuntalaisten vapaa metsästysoikeus valtion mailla on reunaehtona otettu huomioon.

Metsästys, erityisesti riekon ansapyynti on myös osa saamelaisten perinteistä kulttuuria. Tämän päätöksen tarkoituksena on kiintiöidä metsästys niin, että se on ekologisesti ja sosiaalisesti kestävä, ja että edellä mainitut erityisoikeudet tulevat turvatuksi. Saamelaiskulttuuriin liittyvä poronhoito huomioidaan lupametsästyksen suunnittelussa ja ohjeistuksessa alueellisina, määrällisinä tai lupaehtoihin kirjattuina rajoituksina.

Tämä kiintiöpäätös on voimassa kolme metsästyskautta ja se päättyy 31.7.2016. Kolme vuotta voidaan arvioida kestoaltaan ajanjaksoksi, jolloin ei ehdi tapahtua sellaisia yhteiskunnallisesti merkittäviä muutoksia, jolla voisi olla vaikutuksia kiintiöinnin periaatteisiin. Tämän päätöksen valmistelussa on kuultu saamelaiskäräjiä 11.4.2013 (laki saamelaiskäräjistä 9 §).

Kiintiön voimassaoloaikana tulee vuosittain järjestää metsästyksen päätyttyä erillinen tapaaminen saamelaiskäräjien kanssa, jossa tarkastellaan metsästyksen toteutumista saamelaisten kotiseutualueella ja käydään läpi ne keskeiset asiat, jotka saamelaiskäräjät näkee tarpeelliseksi ottaa huomioon metsästyksen alueellisessa vuosittaisessa viranomaissuunnittelussa. Tämän lisäksi Metsähallitus järjestää vuosittain metsästyksen käytännön suunnittelua varten alueelliset sidosryhmäneuvottelut Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kunnissa sekä Lapin paliskunnan osalta Sodankylän kunnassa. Kutsuttuna ovat muun muassa

saamelaiskäräjät, riistanhoitoyhdistykset, alueen paliskunnat sekä alueen sidosryhmien muita keskeisiä edustajia.

Vuoden 2011 riistahallintolain muutoksen mukaisesti vastuu metsästyslain 38 §:n perusteella annettavista metsästyskielloista siirtyi riistanhoitopiireiltä Maa- ja metsätalousministeriölle. Mikäli jonkin riistaeläimen kanta vaarantuu, kyseisen lajin metsästys voidaan kieltää Suomen riistakeskuksen esityksestä maa- ja metsätalousministeriön asetuksella määrääjäksi lajin esiintymisalueella tai osalla sitä. Nämä rajoitukset tai kiellot koskettavat kaikkia metsästäjiä.

Suomen metsäkanalintukantojen hoitosuunnitelman luonnoksen perusteella metsäkanalintujen metsästysrajoitukset ja -kiellot voidaan tarvittaessa asettaa nykyisen metsästyskauden (10.9.–31.10., riekolla 10.9.–31.3.) loppuosaan lokakuusta eteenpäin. Pidempiaikaisia metsästyskielloja (1–3 vuotta) sovellettaisiin suunnitelman mukaan lähinnä metsöön maan eteläisimmissä osissa (Maa- ja metsätalousministeriö 2012).

Kanalintukannat

Kanalintukantojen seuranta tapahtuu Suomessa pääosin Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen (RKTL) riistakolmiolaskentojen avulla. Kolmiolaskentojen rinnalle Ylä-Lapin riekkokantojen tilan seurantaan varten kehitettiin vuonna 2008 uusi menetelmä, kanakoira-avusteinen linjalaskenta, joka perustuu vuosittain elokuussa noin 150 laskentalinjalta ja yli 580 km:n matkalta kertyvään havaintoaineistoon. Vastaava menetelmä on käytössä Norjassa ja Ruotsissa, jossa sen on todettu soveltuvan erittäin hyvin tunturialueiden riekkokannan seurantaan.

Sekä kanakoira-avusteisten linjalaskentojen että riistakolmiolaskentojen tulosten perusteella vuosina 2009 ja 2010 kanalintukannat olivat Ylä-Lapissa heikot. Riistanhoitopiiri rajoitti päätöksillään kanalintujen metsästysaikoja. Katovuosia seurasi erittäin voimakas kantojen runsastuminen kaudelle 2011, jota leimasivat suuret poikueet. Omalta osaltaan tiheät sopuli- ja myyräkannat ovat voineet avittaa kannan kasvua petojen keskittyessä saalistamaan jyrsijöitä. Rajoituksia pyyntiaikoihin ei asetettu.

Kanalintukantojen kehitys kääntyi laskuun vuonna 2012. Runsas aikuiskanta piti kuitenkin yllä keskimääräistä kokonaislintutiheyttä. Ministeriö kielsi riekonpyynnin lokakuuksi 2012 Kainuun, Pohjois-Pohjanmaan sekä Lapin maakunnissa lukuun ottamatta Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kuntia. Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kunnissa metson, teeren ja pyyn metsästysaikaa lyhennettiin ajalle 10.- 30.9.2012.

Metsästyksen ekologisen ja sosiaalisen kestävyysvarmistaminen

Tässä kiintiöpäätöksessä tunturialueen riekon metsästyksen mitoituksen perustana pidetään metsästyspainetta, jonka kestävyysraja-arvoksi arvioidaan kolme (3) metsästysvuorokautta/km². Raja-arvo perustuu tutkimustuloksiin (Willebrand & Hörnell 2001, Hörnell- Willebrand 2005), ja se on ollut käytössä Ruotsin valtion maiden riekon metsästyksen säätelyssä vuodesta 2006 lähtien. Em. tutkimukset ovat osoittaneet, että metsästyspaineen rajaaminen kolmeen

metsästysvuorokauteen neliökilometriä kohden pitää riekon metsästyskuolleisuuden ekologisesti kestäväällä, alle 30 % vuotuisella tasolla. Riekon metsästysverotus Ylä-Lapissa on viime vuosikymmenen aikana pysynyt pääasiassa tämän tason alapuolella, enintään noin 20 % suuruisena. Poikkeuksena hyvät riekkovuodet, jolloin ansapyynti lisääntyy yleensä merkittävästi ja kokonaisriekkosaaliin osuus laskennallisesta kannasta nousee lähelle kestävyden raja-arvoa (30 %) (Kangas ym. 2006 ja Niemi ym. 2009.).

Kun metsästyssaalis suhteutetaan kanalintulajille soveltuvan elinympäristön pinta-alaan, saadaan paras kuva metsästyksen ekologisesta kestävydestä Ylä-Lapissa. Tällä tavoin arvioituna metson metsästysverotus alueella lasketusta kannasta on vaihdellut heikkojen ja hyvien lintuvuosien aikana 6–8 % välillä. Vastaava vaihteluväli Keski-Lapin alueella on 5–9 %. Inarin eteläisissä osissa esiintyy myös teertä ja pyytä. RKTL:n saalistilastojen sekä metsästystutkimusten perusteella niihin kohdistuva metsästysverotus on ollut keskimäärin melko pieni (Kangas ym. 2006 ja Niemi ym. 2009).

Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kuntien yhteenlaskettu riekkosaaalis vaihteli RKTL:n saalistilastojen mukaan 4 500 - 29 400 yksilön välillä vuosina 2009 – 2011 (Paasivaara & Helle 2012). On syytä huomioda, että RKTL:n käyttämä tilastointijakso on kalenterivuosi, jonka vuoksi tammi-maaliskuun riekkosaaalis kirjautuu seuraavan metsästysvuoden saaliiseen. Muiden kanalintujen yhteenlaskettu saalis vaihteli 1 500 – 7 100 yksilön välillä vuosina 2009–2011 (RKTL 2013).

Vuotuinen kanalintusaalis on riippuvainen lintutiheydestä. Alhaisen kannan vallitessa riekon ansapyynti vähenee, samoin asemetsästäjien saalis. Perinteinen kuntalaisten harjoittama riekon ansapyynti muodostaa n. 50 % saaliista (Korhonen 2004). Kuntalaisten kokonaisosuus riekkosaaaliista on n. 80 %. ja kuntalaisten metsästäjien osuus kaikista aktiiviseen (aseilla) metsästyksen käytetyistä vuorokausista on noin 60 % (Niemi ym. 2009).

Kuntalaisten metsästäjien osuuden turvaamiseksi vuosittain myytävien lupien määrä rajoitetaan 0,5–1,5 metsästysvrk/km². Tällöin arvioitu kuntalaisten ja lupametsästäjien yhteenlaskettu kokonaissaalis ei ylitä kestäväen verotuksen raja-arvoa (riekolla 30 %). Kiintiöpäätöksessä rajataan lisäksi kuntalaisten ja lupametsästäjien yhteenlasketuksi vuorokautiseksi keskimääräiseksi metsästäjämääräksi 1 metsästäjä/1500 ha. Kyseinen raja-arvo perustuu aiempiin tutkimuksiin kuntalaisten pienriistan metsästyksen käyttämistä metsästysvuorokausista (esim. Kangas 2006, Niemi ym. 2009) sekä aikaisempien vuosien kokemukseen ja sidosryhmiltä saatuun palautteeseen lupa-alueiden metsästäjämäärästä. Samaan aikaan metsästävien määrän rajoittamisella pyritään ehkäisemään alueiden ruuhkautumista ja huomioidaan poronhoitotyöt alueella.

Tässä kiintiöpäätöksessä on määritelty metsästysvuosien 2013–2015 pienriistan metsästyksen keskimääräiset kiintiöt. Pienriistaluvilla saa metsästä kanalintuja, jänistä, vesilintuja ja pienpetoja. Kiintiöpäätöksessä on velvoite kuulla alueen riistanhoitoyhdistyksiä ennen päätöstä lopullisesta lupamäärästä sekä pienriistaluvilla metsästettävistä metsäkanalintulajeista.

Kiintiöpäätöksen kestävyden varmistaminen

Tämän kiintiöpäätöksen mukaisten lupien myynti toteutetaan vuosittain kaksivaiheisena. Osa kiintiöstä vapautetaan myyntiin kesäkuun alussa ja osa säästetään toiseen myyntijaksoon elokuun loppuun. Tällä menettelyllä voidaan ottaa huomioon heinä-elokuussa tapahtuvien riistakolmio- ja linjalaskentojen tulokset ja sovittaa ne lupamyyntiin, mikä on keskeinen osa kestävyden turvaamista. Kiintiöiden jakautuminen ensimmäisen ja toisen myyntivaiheen välillä voivat vaihdella alueellisesti, eikä sitä ohjata tässä päätöksessä, koska nämä järjestelyt eivät kyseenlaista kuntalaisten oikeuksia, eivätkä metsästyksen ekologista tai sosiaalista kestävyttä.

Elokuun myyntijakso pyritään ajoittamaan vuosittain siten, että mahdolliset maa- ja metsätalousministeriön asettamat metsästysrajoitukset tai -kiellot voidaan huomioida lupamyynnissä. Mikäli lupia on myyty kesän myyntijaksolla sellaiselle ajalle ja alueelle, jossa metsäkanalintujen metsästys kielletään asetuksella, luvat perutaan ja niistä maksetut rahat palautetaan.

Metsähallituksella on vuosikymmenien kokemus metsästyksen mitoittamisesta valtion mailla. Suunnittelijat vastaavat metsästyksen vuotuisesta mitoituksesta kiintiöpäätöksen puitteissa. Työ toteutetaan riistasuunnittelujärjestelmän avulla. Lupasuunnittelu on aluekohtaista ja mitoituksessa huomioidaan kanalintukantojen vaihtelun lisäksi alueen metsien rakenne ja metsästettävyyys, alueen muu käyttö (mm. matkailu- ja virkistyskäyttö), luontaisten elinkeinojen harjoittaminen ja poronhoito sekä muu maankäyttö. Alueelliset kiintiöt määritellään riistanhoitoyhdistyskohtaisesti.

Tässä päätöksessä oleva Lapin paliskunnan aluetta koskeva kiintiöinti poikkeaa muista alueista. Lokan ja Porttipahdan altaat sijaitsevat alueella, jonka vuoksi vesilintujen metsästys on alueella yleistä. Tämän vuoksi on kiintiöity myös lupametsästäjien määrä alueella ennen kanalintukauden alkua, jolloin vesilinnustus käytännössä tapahtuu. Lapin paliskunnan alueen kiintiön määrittely (yhtä aikaa voimassa olevien lupien määrä vuorokaudessa) perustuu tutkittuun tietoon siitä, millaisen metsästyspaineen metsästäjät keskimäärin saavat aikaan ja mitkä ovat sen ekologiset ja sosiaaliset vaikutukset. Tässä on sovellettu aiempia tutkimuksia (esim. Kangas 2006, Niemi ym. 2009) ja kiintiöinti vastaa muualla Suomessa valtion mailla noudatettavaa menettelyä.

Metsästyksen suunnittelussa ja mitoituksessa otetaan huomioon myös sosiaalinen kestävyys. Tällä tarkoitetaan sitä, montako metsästäjää voidaan alueelle sijoittaa ilman, että he häiritsevät toisiaan tai muita luonnossa liikkujia. Tämän mitoitus perustuu siihen palautteeseen mitä eri tiheyksillä toteutuneesta metsästyksestä on vuosien mittaan saatu. Sosiaalisen kestävyden mitoitus on siis kokemuspohjainen ja se tehdään alueellisesti.

Saamelaiskulttuuriin oleellisesti liittyvän poronhoidon huomioon ottaminen lupametsästyksen suunnittelussa ja mitoituksessa on sosiaalisen kestävyden arvioinnissa yksi keskeinen asia. Kiintiöpäätöksen valmistelua ennakoivissa neuvotteluissa on erityisesti käyty läpi lupametsästyksen ja poronhoidon välisiä ongelmakohtia. Tämä otetaan huomioon metsästysasiakkaiden ohjauksessa, johon

myös paliskuntien edustajat itse osallistuvat. Myös saamelaiskäräjien esiin tuomat asiat pyritään ottamaan huomioon metsästyksen käytännön suunnittelussa.

Kiintiöpäätöksessä tehdyn hirvenmetsästyksen mitoituksen tavoitteena on estää liiallisten päällekkäisten lupien määrä alueella. Liian suuri määrä seurueita ja metsästäjiä yhdellä lupametsästysalueella voi olla mahdollinen turvallisuusriski. Asetettu kiintiö 80–160 ha valtion maata/metsästäjä on laskennallinen minimi, josta voidaan poiketa käytännön metsästysjärjestelyiden niin vaatiessa. Tällainen tilanne voi syntyä esimerkiksi silloin, kun valtion mailla metsästävillä seurueilla on käytössään myös valtion maahan liittyviä yksityisiä alueita. Tällöin metsästäjämäärä jakaantuu valtion alueita laajemmalle alueelle. Hirvikannan verotuksen säätely tapahtuu pyyntilupien avulla, jotka myöntää Suomen riistakeskus.

Lähteitä:

Hörnell-Willebrand M. 2005: Temporal and spatial dynamics of Willow grouse (*Lagopus lagopus*). – Acta Universitatis Agriculturae Sueciae 2005: 53 (Doctoral thesis).

Kangas, L. 2006. Metsäkanalintujen metsästys Pohjois-Suomessa. Metsästyskuolleisuus, metsästyksen valikoivuus ja kestävyys. Kala- ja riistaraportteja nro 378, Riistan- ja kalantutkimus.

Korhonen, P. 2004. Pienriistan metsästys Pohjois-Suomessa vuonna 2003. – Kala- ja riistaraportteja nro 326, Riistan- ja kalantutkimus.

Maa- ja metsätalousministeriö 2012: Suomen metsäkanalintukantojen hoitosuunnitelma. – Luonnos 12.3.2012.

Niemi, M., Nylander, E. & Korhonen P. 2009. Pienriistan metsästys Pohjois-Suomessa vuonna 2008. Riista- ja kalatalous – Selvityksiä 20/2009. 32 s.

Paasivaara, A. & Helle, P. 2012: Ylä-Lapin riekot vuonna 2012
<http://www.rktl.fi/riista/riistavarat/>

Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos: Metsästys (verkkojulkaisu). Suomen virallinen tilasto (SVT). [viitattu: 15.2.2013]. Saantitapa:
<http://www.rktl.fi/tilastot/aihealueet/metsastys/>

Willebrand, T. & Hörnell, M. 2001: Understanding the effects of harvesting willow ptarmigan *Lagopus lagopus* in Sweden. – Wildlife Biology 7: 205-212.

Lainkohdat

Metsähallituksesta annettu laki (1378/2004) 9 §
Metsästyslaki (615/1993) 6 §, 8 § ja 20 §
Laki saamelaiskäräjistä (974/1995) 9 §

Muutoksenhaku

Tähän päätökseen tyytymätön saa hakea siihen valittamalla muutosta Rovaniemen hallinto-oikeudelta siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

Valitusosoitus on liitteenä.

Päätöksen täytäntöönpano

Tämä päätös voidaan panna täytäntöön muutoksenhausta huolimatta. Muutoksenhakuviranomainen voi kuitenkin kieltää päätöksen täytäntöönpanon.

Päätöksen tiedoksianto

Tämä päätös saatetaan tiedoksi yleistiedoksiantona. Päätös pidetään nähtävänä 1.6.2013 saakka Metsähallituksen Oulun toimistolla, Veteraaninkatu 5, 90101 Oulu. Asiakirjan nähtäväksi asettamisesta ilmoitetaan Virallisessa lehdessä sekä lisäksi seuraavissa sanomalehdissä: Lapin Kansa, Kaleva, Pohjolan Sanomat, Kainuun Sanomat, Maaseudun Tulevaisuus ja Hufvudstadsbladet

Erätalouspäällikkö

Jukka Bisi

Esittelijä

Mikko Rautiainen

VALITUSOSOITUS

(Laki Metsähallituksesta 13 § 3 mom.)

Tähän päätökseen tyytymätön voi hakea siihen muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen kirjallisella valituksella.

Valituskirjelmän sisältö ja allekirjoittaminen

Valituskirjelmässä, joka osoitetaan hallinto-oikeudelle, on ilmoitettava seuraavat asiat:

- valittajan nimi ja kotikunta
- päätös, johon haetaan muutosta
- miltä kohdin päätökseen haetaan muutosta ja mitä muutoksia siihen vaaditaan tehtäväksi sekä perusteet, joilla muutosta vaaditaan
- postiosoite ja puhelinnumero, joihin asiaa koskevat ilmoitukset valittajalle voidaan toimittaa.

Jos valittajan puhevaltaa käyttää hänen laillinen edustajansa tai asiamiehensä tai jos valituksen laatijana on joku muu henkilö, valituskirjelmässä on ilmoitettava myös tämän nimi ja kotikunta.

Valittajan, laillisen edustajan tai asiamiehen on allekirjoitettava valituskirjelmä.

Valituskirjelmän liitteet

Valituskirjelmään on liitettävä:

- päätös, johon haetaan muutosta valittamalla, alkuperäisenä tai jäljennöksenä
- todistus siitä, minä päivänä päätös on annettu tiedoksi, tai muu selvitys valitusajan alkamisen ajankohdasta
- asiakirjat, joihin valittaja vetoaa vaatimuksensa tueksi, jollei niitä ole jo aikaisemmin toimitettu viranomaiselle
- asiamiehen valtakirja, jollei asiamiehenä toimi asianajaja tai yleinen oikeusavustaja.

Valitusaika

Valitus on tehtävä 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisaannista. Valitusaikaa laskettaessa tiedoksisaantipäivää ei oteta lukuun.

Tiedoksisaantipäivä lasketaan seuraavasti:

- jos päätös on luovutettu asianomaiselle, asianomaisen asiamiehelle tai lähetille, tiedoksisaantipäivä ilmenee päätöksessä olevasta leimasta
- jos päätös on lähetetty postitse saantitodistusta vastaan, tiedoksisaantipäivä ilmenee saantitodistuksesta
- jos päätös on postitettu tavallisena kirjeenä, sen katsotaan tulleen tiedoksi seitsemäntenä päivänä postituspäivästä, jollei muuta ilmene

- jos päätös on toimitettu tiedoksi muulla tavalla jollekin muulle henkilölle kuin päätöksen saajalle (sijaistiedoksianto), katsotaan päätöksen saajan saaneen päätöksen tiedoksi kolmantena päivänä tiedoksianto- tai saantitodistuksen osoittamasta päivästä
- jos päätös tai kuulutus sen nähtävänä pitämisestä on julkaistu virallisessa lehdessä tai julkisella kuulutuksella ilmoitustaululla, katsotaan tiedoksisääntöjen tapahtuneen seitsemäntenä päivänä siitä päivästä, jolloin kuulutus virallisessa lehdessä on julkaistu tai kuulutus pantu ilmoitustaululle.

Valituskirjelmän toimittaminen

Valituskirjelmän voi toimittaa hallinto-oikeudelle henkilökohtaisesti, postitse maksettuna postilähettyksenä tai asiamiestä tai lähettiä käyttäen. Postittaminen tapahtuu lähettäjän vastuulla. Valituksen on saavuttava viranomaiselle virka-aikana ennen 30 päivän valitusajan päättymistä, jotta valitus voidaan tutkia. Jos valitusajan viimeinen päivä on pyhäpäivä, lauantai, itsenäisyyspäivää, vapunpäivä, jouluaatto tai juhannusaatto, valitusaika jatkuu kuitenkin vielä seuraavan arkipäivän virka-ajan päättymiseen.

Käsittelymaksu

Hallinto-oikeus perii pääsääntöisesti valitusasian käsittelystä oikeudenkäyntimaksua 89 euroa tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annetun lain (701/93) nojalla.

Hallinto-oikeuden osoite

Rovaniemen hallinto-oikeus
Valtakatu 17
96200 Rovaniemi
(PL 8112, 96101 Rovaniemi)
Puh. 010 36 42900
Telekopio 010 36 42995
rovaniemi.hao@om.fi